

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

16 Ιουλίου 2006

Κυριακή τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Ματθ. ε΄ 14-19)

Ἐμεῖς λέγει ὁ Χριστὸς, εἴμαστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου! Μεγάλη τιμὴ καὶ σπουδαῖο προνόμιο! Τεράστια ἡ ἀξία, μὰ καὶ μεγάλη ἡ εὐθύνη. Καὶ γιὰ τὸ ὅλα αὐτά; Διότι ἔχουμε προορισμό, μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά μας, νὰ φωτίζουμε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ βρίσκονται στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας ἢ τῆς πλάνης.

Εἴμαστε τὰ ἠθικὰ φῶτα, γιὰ τὴν μεταδίδουμε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια, ὅπως αὐτὴ ἀποκαλύφθηκε στὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Νὰ πῶς σχολιάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος αὐτὸ τὸ σημεῖο: «Διότι ἐγὼ (ὁ Χριστὸς) ἄναψα μὲν τὸ φῶς (τῆς ἀποκαλυμμένης ἀλήθειας), τὸ νὰ μείνει δὲ καιόμενον εἶναι ἔργον τῆς δικῆς σας δουλειᾶς».

Ὡστε δικό μας ἔργον εἶναι τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ὄχι μόνον νὰ μένει πάντα ἀναμμένο καὶ φωτεινόν, μὰ νὰ διαδοθεῖ παντοῦ. Καὶ ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἦταν σκοτάδι καὶ ἀπελπισία, νὰ λάμψει τὸ φῶς καὶ νὰ σκορπίσει τὴν βεβαιότητα πῶς ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐγγύς.

Αὐτὸ τὸ κείμενον τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου διάλεξε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀκουστεῖ σήμερον στὴν Κυριακάτικη θεία Λειτουργία της, καθὼς προβάλλει τὴν μορφὴν τῶν ἱερῶν Πατέρων ποὺ συγκρότησαν τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδον τὸ 451 μ.Χ. Ἐπειδὴ εἶχε ὡς σκοπὸν νὰ ἀποφανθεῖ γιὰ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅποιος κατέχει τὴν ἀλήθειαν εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ φωτός. Ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ κατέχει τὸ ψεῦδος, βρίσκεται στὸ σκοτάδι.

Τὸν 4ο αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία βρέθηκε μπροστὰ σὲ αἵρετικὰς διδασκαλίαν πλάνης καὶ ψεύδους. Ὁ Εὐτυχὴς, ὑπέρμαχος τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, δίδασκε πῶς ὁ Χριστὸς εἶχε μονάχα μία φύση, τὴν θείαν. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὴν θείαν καὶ ἐπομένως ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε μόνον Θεὸς καὶ φαινομενικῶς ἄνθρωπος. Δηλαδὴ ἦταν κατ' ἐπίφασιν ἄνθρωπος ἢ ἀπλῶς ἕνα φάντασμα!

Ἔτσι συγκλήθηκε ἡ Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴν Χαλκηδόνα τὸ 451 μ.Χ., κατεδίκασε τὴν αἵρετικὴν δοξασίαν τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ ἀπεφάνθη «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», συμφώνως μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος καὶ οἱ δύο αὐτὲς φύσεις εἶναι ἐνωμέναι στὸ πρόσωπόν Του ἀδιαιρέτως καὶ ἀρμονικῶς.

Διατυπώνοντας την ἀλήθεια καὶ ξεκαθαρίζοντας τὶς πλάνες, ἡ Ἐκκλησία παρέχει στοὺς ἀνθρώπους τὸ πραγματικὸ φῶς. Καὶ τοὺς καλεῖ ἐτοῦτο τὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, νὰ λάμπει παντοῦ. Νὰ μὴν κρύβεται, γιατί εἶναι προορισμένο νὰ λάμπει στὸν κόσμον δίχως διακρίσεις καὶ διαχωρισμούς.

Μὰ γιὰ νὰ φωτίζει ἐτοῦτο τὸ φῶς, πρέπει νὰ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου μας καὶ τῶν λόγων μας. Συνεπῶς δὲν εἶναι γιὰ τὸ «θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», μήτε νὰ προβάλλεται ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ ἐπίδειξη, ἀλλὰ ὡς φῶς δοξολογίας τοῦ Θεοῦ.

Νὰ τί ἀκριβῶς λέγει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο: «Ἔτσι ἀκριβῶς σὰν ἄλλος λύχνος... ἃς λάμψη τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς σας ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἴδουν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Πατέρα σας ποὺ εἶναι μὲν πανταχοῦ παρὼν, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ φανερῶναι τὴν παρουσία του στὸν οὐρανό».

Ἐὰν λοιπὸν ὁ λύχνος ἔχει ὡς προορισμό του νὰ σκορπίζει τὸ φῶς σ' ὅλο τὸν χῶρον, τὸ ἴδιο εἶναι καὶ ὁ προορισμὸς τῶν Μαθητῶν, μὰ καὶ ὄλων μας, νὰ φέρουμε αὐτὸ τὸ φῶς στὸν κόσμον. Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι φωτιζόμενοι, γίνονται μέτοχοι τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμπρύνονται καὶ καθαίρονται. Εἶδεμῆ, ἐὰν παραλειφθεῖ αὐτὸ τὸ οὐσιαστικὸ καθῆκον καὶ παύσουμε νὰ εἴμαστε λύχνος, τότε τὸ φῶς του δὲν ὠφελεῖ κανένα.

«Οὐδ' ἐγὼ (ὁ Χριστός) ποὺ σᾶς ἄναψα τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, θέλω νὰ κρύπτεσθε, ἀλλὰ ἰδοὺ σᾶς τοποθετῶ ἐπὶ τὴν λυχνία, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου τῆς διδασκαλίας, ὥστε νὰ φωτίζετε ὅλους ὅσους βρίσκονται στὴν οἰκουμένη», αὐτὰ ἐπισημαίνει ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνός.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔργο καθοριστικὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι ἡ κάθαρση ἀπὸ τὶς αἰρετικὰς διδασκαλίαι· ὁ φωτισμὸς μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ σκόρπισμα τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους. Καὶ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διαφύλαξη αὐτῶν τῶν βασικῶν ἀληθειῶν· ἡ ἀνάλογη διδασκαλία καὶ ἡ ὀρθὴ πράξη ἀναλόγως. Ἔτσι κρατᾷ πάντα ἀναμμένο τὸν λύχνον μὲ τὸ ἀληθινὸ φῶς.

Ἔργο δικό μας, ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ γνώση τῆς ἀληθείας, ἡ βίωση αὐτῆς καὶ ἡ πράξη ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἔργων. Μέσω δὲ αὐτῶν δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑμνεῖται ἡ μεγαλοσύνη του.

Ἐὰν ἔτσι πορεύομαστε, ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι μαζί μας, παντοτινὸς βοηθός μας. Ἐὰν δὲ ἀλλιῶς πράττουμε, ζώντας δηλαδὴ στὴν πλάνη καὶ ὀδοιπορώντας στὸ σκοτάδι, τότε ἃς προσέξουμε μήπως πέσουμε μέσα σὲ βαθὺ λάκκο. Γιατί ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε: «περπατᾶτε τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπάρχει τὸ φῶς καὶ βλέπετε, γιατί, σὰν θᾶρθει νύκτα καὶ πέσει τὸ σκοτάδι, δὲν μπορεῖτε νὰ περπατᾶτε καὶ δὲν γνωρίζετε ποῦ πηγαίνετε».

Άρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]